

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **J. Č.**
zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Ipserovou
sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice

proti

žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení, Pardubice, IČ 00006963**
sídlem U Stadionu 2729, 530 01 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené advokátce Mgr. Monice Ipserové se přiznává právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč. Tato náhrada nákladů bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, kterým byl zamítnut návrh žalobce na zastavení exekuce nařízené exekučním příkazem srážkami ze mzdy, vydaným žalovanou dne 21. 8. 2019. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a brojí proti ní nyní projednávanou žalobou, kterou odůvodňuje následovně.
2. Podle žalobce trpí napadené rozhodnutí zásadními vadami formálního i obsahového rázu a je nezákonné. Žalovaná nesprávně právně posoudila běh a stavení promlčecí doby pro uplatnění práva vymáhat pojistné předepsané výkazem nedoplatků. Nařízení a vedení exekuce proti žalobci je tak nezákonné. Žalovaná pohledávka nebyla pohledávkou přihlášenou v konkurzu prohlášeném na majetek žalobce. Pokud jde o běh a stavení promlčecí doby, měla žalovaná správně aplikovat ust. § 181 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „*daňový řád*“). V situaci, kdy žalovaná vzala zpět návrh na výkon rozhodnutí v řízení o pohledávce vedeném u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 39 E 935/2011, nemohla být stavena po dobu tohoto řízení promlčecí doba, neboť žalovaná nepokračovala v zahájeném řízení řádně, ale vzala návrh zpět. Žalobce je tak přesvědčen, že promlčecí doba uplynula a došlo k zániku práva na vymáhání pojistného a penále. Žalovaná však uplynutí promlčecí doby a prekluzi pohledávky nerespektovala a žalobcův návrh na zastavení exekuce zamítla. Žalobce tedy závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Lze jen poznamenat, že námitky uplatněné v žalobě jsou víceméně určitým rozšířením námitek uplatněných již v návrhu na zastavení exekuce, jak uvedeno níže.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla argumentaci žalobce. Odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém je podrobně popsán běh promlčecí doby ohledně práva vymáhat pojistné a penále předepsané výkazem nedoplatků. Není pravdou, že by předmětná pohledávka nebyla pohledávkou přihlášenou v konkurzu na majetek žalobce. Pohledávka byla řádně přihlášena do konkurzního řízení, přezkoumána, soudem zjištěna a zařazena mezi přihlášené pohledávky. Žalobce neuvádí, podle jakého právního předpisu mělo dojít k prekluzi vymáhaného práva. Prekluze pohledávky z titulu dlužného pojistného na sociální zabezpečení neexistuje. K námitce, že žalovaná mohla zahájit vykonávací řízení hned po nabytí právní moci rozvrhového usnesení, žalovaná uvedla, že i dle ustálené judikatury je pro účely posouzení promlčení rozhodující okamžik právní moci usnesení o zrušení konkurzu, kdy je teprve postaveno najisto, v jakém rozsahu zůstal věřitel neuspokojen. Chybná je úvaha žalobce, že tak měla žalovaná učinit do 3 měsíců, neboť pohledávka z dlužného pojistného na sociální zabezpečení není obchodním závazkovým vztahem a ustanovení obchodního zákoníku nejsou pro posouzení běhu promlčecí doby příhodná. Promlčení práva vymáhat pojistné na sociální zabezpečení je třeba posuzovat podle veřejnoprávního předpisu, v tomto případě podle zákona č. 589/1992 Sb., o

pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“). Není rovněž správný závěr žalobce o tom, že z důvodu zpětvzetí návrhu na výkon rozhodnutí se nemohla stavět promlčecí doba. K zastavení výkonu rozhodnutí došlo totiž z důvodu, že nebyly dohledány postižitelné movité věci žalobce, nikoliv z důvodu zpětvzetí návrhu oprávněným – žalovanou. Žalovaná v nařízeném výkonu rozhodnutí řádně pokračovala až do jeho skončení. Žalovaná je tak názoru, že žalobce nebyl nikterak zkrácen na svých právech. Obsah správního spisu je zcela v souladu se skutkovým stavem. Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud napadené rozhodnutí potvrdil.

4. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s.ř.s.“).
5. Podle § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, ve znění do 31. 12. 2008 *„Právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno.“*
6. Podle § 112 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“) *„Uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje nebo je-li ohledně jeho práva zahájena mediace podle zákona o mediaci, promlčecí doba neběží od tohoto uplatnění po dobu řízení nebo od tohoto zahájení po dobu mediace. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které byl u soudu nebo u jiného příslušného orgánu navržen výkon rozhodnutí.“*
7. Ze správního spisu, resp. z veřejně dostupných soudních listin týkajících se průběhu konkursu na žalobce soud zjistil následující skutečnosti.
8. Výkazem nedoplatek ze dne 25. 8. 1997, č.j. 7919/97 žalovaná žalobci předepsala k úhradě dlužnou částku ve výši 334.320 Kč. Tento byl žalobci doručen a nabyl právní moci dne 5. 9. 1997.
9. Dne 23. 4. 1998 podala žalovaná u Okresního soudu v Pardubicích návrh na zahájení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí.
10. Usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 27. 5. 1998 (v napadeném rozhodnutí a žalobě nesprávně uvedeno datum 26. 5. 1998), č. j. 14 E 602/98 byl nařízen výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí pro předmětnou pohledávku ve výši 334.320 Kč.
11. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 1998, č. j. 48 K 1035/98–34 byl na majetek žalobce prohlášen konkurz.
12. Dne 11. 9. 1998 byla Krajskému soudu v Hradci Králové doručena přihláška pohledávky druhé třídy v konkurzním řízení v částce 2.419.869 Kč. Přihlášku podala Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové (dále jen „ČSSZ Hradec Králové“). Přílohou byl rovněž výkaz nedoplatek ze dne 25. 8. 1997, č. j. 7919/97 znějící na částku 334.320 Kč.
13. Z rozvrhového usnesení ze dne 30. 12. 2009, č. j. 48 K 1035/98–379 plyne, že ČSSZ Hradec Králové má na svou zjištěnou pohledávku ve výši 2.419.869 Kč obdržet finanční částku 9.140,64 Kč.

14. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 4. 2010, č. j. 48 K 1035/98–390 byl zrušen konkurs na majetek žalobce po splnění rozvrhového usnesení. Usnesení o zrušení konkursu nabylo právní moci dne 30. 4. 2010.
15. Dne 10. 10. 2011 byl Okresnímu soudu v Pardubicích doručen návrh žalované na zahájení řízení o výkon rozhodnutí pro částku 2.353.769,36 Kč s příslušenstvím prodejem movitých věcí.
16. Z napadeného rozhodnutí žalované se podává, že výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí byl zastaven usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 22. 2. 2013. Tato skutečnost je doložená usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 10. 2013, čj. 20 Cdo 2892/2013-55, kterým bylo odmítnuto dovolání žalobce proti odmítnutí odvolání žalobce ve věci zastavení výkonu rozhodnutí z důvodu § 326a občanského soudního řádu.
17. Dne 21. 8. 2019 vydala žalovaná exekuční příkaz srážkami ze mzdy, č.j. X k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 325.179,36 Kč a exekučních nákladů v částce 6.502 Kč.
18. Přípisem ze dne 23. 8. 2019 pak ČSSZ Hradec Králové vyrozuměla žalovanou o tom, že výkon rozhodnutí srážkou z důchodu žalobce pro pohledávku žalované ve výši 325.179,36 Kč s příslušenstvím je neproveditelný, neboť důchod žalobce po odečtení základní částky a nezabavitelné částky nedosahuje takové výše, aby z něho mohly být prováděny srážky.
19. Dne 15. 10. 2019 podal žalobce u žalované návrh na zastavení exekuce. V návrhu namítal prekluzi vymáhaného práva a promlčení tohoto práva, když promlčecí doba podle žalobce uplynula ještě před tím, než po něm začala být předmětná pohledávka vymáhána. Nedoplatek z výkazu nedoplatků ze dne 25. 8. 1997 nelze vymáhat a vykonat i proto, že řízení o jeho výkonu nebylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno.
20. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaná odkázala na ust. § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, podle něhož právo vymáhat pojistné předepsaným výkazem nedoplatků se promlčuje za 10 let od právní moci výkazu nedoplatků, jímž bylo vyměřeno. Žalovaná následně podrobně rozepsala, v jakých obdobích promlčecí doba neběžela (viz napadené rozhodnutí). Na základě toho žalovaná dospěla k závěru, že promlčecí doba se stavěla po dobu 4.921 dní, tj. po dobu 13 let a 6 měsíců.
21. Na tomto místě je nutno zopakovat, že žalobní námitky jsou v podstatě opakováním a částečným rozšířením obecných námitek obsažených v návrhu na zastavení exekuce. Proto bude podstatné vyhodnocení toho, jak se s těmito námitkami vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Soudní přezkum ve správním řízení totiž není dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobce.
22. K rozsahu přezkumu ve správním soudnictví se mnohokrát vyslovoval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), když například v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–130 uvedl: *„Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No.*

A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“

23. Účelem soudního přezkumu je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů ve specializované oblasti práva. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že návrhu navrhovatele nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobce.
24. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádala se všemi námitkami žalobce uplatňovanými v návrhu na zastavení exekuce. Je proto případné, aby soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal. V některých pasážích je možno poznamenat, že rozhodnutí žalované mohlo být zpracováno podrobněji, soud to však za pochybení nepovažuje, neboť stručnost rozhodnutí odrážela míru obecnosti tvrzení žalobce jako odvolatele.
25. Jak již nastíněno shora, předmětem nyní projednávané věci je především otázka, zda právo vymáhat předmětnou pohledávku na základě výkazu nedoplateků, jež nabyl právní moci dne 5. 9. 1997, není již promlčeno.
26. Předně je třeba vyjasnit, jaká právní úprava na projednávanou věc doléhá. Exekuční titul v této věci, tedy Výkaz nedoplateků, č. j. 7919/97 nabyt právní moci dne 5. 9. 1997. Na projednávaný případ tak je třeba aplikovat ustanovení § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, ve znění do 31. 12. 2008.
27. Stěžejní žalobní námitkou je námitka promlčení práva vymáhat předmětnou pohledávku a s tím související námitka špatného výpočtu stavení promlčecí doby ze strany žalované. Žalobce v žalobě uvádí několik skutečností, na základě nichž mělo dojít k promlčení předmětné pohledávky. Pokud jde o namítané nepřihlášení předmětné pohledávky v konkurzním řízení, tuto námitku podle soudu jednoznačně vyvrací příslušné listiny založené ve spise. Jak již uvedeno výše, ČSSZ Hradec Králové doručila dne 11. 9. 1998 Krajskému soudu v Hradci Králové do konkurzního řízení ve věci žalobce přihlášku pohledávky druhé třídy v částce 2.419.869 Kč. Na s. 2 a 3 této přihlášky jsou pak podrobně rozepsány jednotlivé pohledávky, které v souhrnu tvoří shora uvedenou celkovou částku pohledávky. Jednou z takto uplatněných pohledávek je pak i částka 334.320 Kč předepsaná k úhradě Výkazem nedoplateků ze dne 25. 8. 1997, č. j. 7919/97, tedy pohledávkou vymáhanou posléze výkonem rozhodnutí prodejem movitých věcí žalobce. Ostatně o tom, že tato pohledávka byla přihlášena, soudem přezkoumána, zjištěna a nakonec i zařazena mezi ostatní přihlášené pohledávky svědčí i rozvrhové usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 12. 2009, č. j. 48 K 1035/98–379. Na základě tohoto usnesení pak ČSSZ Hradec Králové na svoji pohledávku obdržela částku ve výši 9.140,64 Kč. Tato námitka žalobce je tak podle soudu evidentně nedůvodná.

28. Pokud jde o tvrzené nesprávné právní posouzení běhu a stavení promlčecí doby pro uplatnění práva vymáhat pojistné předepsané výkazem nedoplatků, pak ani tuto námitku krajský soud po přezkoumání neshledal důvodnou. Názor žalobce, že žalovaná mohla zahájit vykonávací řízení ihned po nabytí právní moci rozvrhového usnesení, soud nesdílí ani pro takový postup nenalézá jakýkoli důvod. Ve shodě s žalovanou zde odkazuje na závěry Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „NS ČR“), podle něhož rozhodujícím okamžikem pro posuzování promlčení je právní moc usnesení o zrušení konkurzu, a to ze zcela zřejmých důvodů jak uvedl NS ČR například v usnesení ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2156/2013: *„Nejvyšší soud již dříve konstatoval, že do právní moci rozvrhového usnesení není v konkursním řízení závazně stanoveno, které ze zjištěných pohledávek budou uspokojeny a v jakém rozsahu. Protože není s konečnou platností rozhodnuto, zda a v jakém rozsahu zjištěné pohledávky následkem uspokojení v konkursu zaniknou, není ani možné vést do této doby na úpadcovo jmění výkon rozhodnutí. Jakmile se rozvrhové usnesení stane pravomocným (a po jeho splnění nastanou podmínky pro zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b/ ZKV), je zřejmé, která ze zjištěných pohledávek a v jakém rozsahu nebyla (nemohla být) v konkursu uspokojena; až v této době je tedy opodstatněné umožnit věřitelům, aby pro vymození svých pohledávek, které nebyly uspokojeny v konkursu, vedli výkon rozhodnutí na majetek dlužníka, který nebyl v konkursu zpeněžen nebo který dlužník získal po zrušení konkursu.“*
29. S uvedeným pak rovněž souvisí žalobní námitka uplatněná již v návrhu na zastavení exekuce, podle níž bylo třeba zahájit vykonávací řízení do tří měsíců ode dne právní moci rozvrhového usnesení. Žalobce uvedenou žalobní námitku nijak blíže nekonkretizoval, soudu není známo jakékoli ustanovení právního řádu, které by takovou podmínku či povinnost založenou na plynutí doby tří měsíců stanovilo. Lze jen usuzovat (prvně tak uvedla žalovaná ve svém vyjádření), že touto tříměsíční lhůtou pro zahájení vykonávacího řízení mohl mít žalobce na mysli ustanovení § 408 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Krajský soud však i zde musí dát za pravdu žalované v tom, že takové ustanovení nedopadá na projednávanou věc. Příslušné ustanovení předně totiž cílí na pohledávky z obchodně závazkového právního vztahu. V projednávané věci však jde o pohledávku z dlužného pojistného na sociální zabezpečení, tedy o oblast upravenou předpisy veřejného práva, konkrétně zákonem o pojistném na sociální zabezpečení. Tříměsíční lhůta pro zahájení vykonávacího řízení dle ust. § 408 odst. 2 obchodního zákoníku se již jen z tohoto důvodu v tomto případě neuplatní. Toto ustanovení ani v obecné rovině nedopadá na posuzovaný případ žalobce. Právo žalovaného ve vztahu k pohledávce, tj. zde výkaz nedoplatků nebylo totiž přiznáno ve lhůtě do tří měsíců před uplynutím 10 leté promlčecí doby nebo po ní.
30. Dále krajský soud neshledal, že by žalovaná pochybila v určení toho, po jaký časový úsek se stavěla promlčecí doba k vymáhání předmětné pohledávky. V žalobě žalobce opět pouze velmi obecně projevuje nesouhlas tím, jak v napadeném rozhodnutí žalovaná popsala jednotlivé úseky stavení promlčecí doby. Jedinou vcelku konkrétní námitkou bylo to, že podle žalobce se promlčecí doba k vymáhání předmětné pohledávky nemohla stavět po dobu řízení o této pohledávce vedeném u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 39 E 935/2011, a to z důvodu, že žalovaná vzala návrh na výkon rozhodnutí zpět, nepokračovala tedy v zahájeném řízení řádně. Ani s touto námitkou však krajský soud nesouhlasí.

31. Jak již shora uvedeno, vzhledem k době vzniku exekučního titulu (výkazu nedoplatků ze dne 25. 8. 1997) se na tento případ aplikuje ust. § 18 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, ve znění do 31. 12. 2008. Uvedené ustanovení až do příslušné novelizace neobsahovalo institut stavení promlčecí doby po dobu řízení u soudu a po dobu provádění exekuce na peněžitá plnění exekučním správním orgánem. To však neznamená, že by až do příslušné novelizace bylo úmyslem zákonodárce vyloučit stavení promlčecí doby. Šlo spíše o takzvanou mezeru v zákoně, kterou však do doby příslušné novelizace vyplnila ustálená judikatura vrcholných soudů. Judikatorní závěry ohledně stavení promlčecí doby práva vymáhat pojistné na základě zákona o pojistném na sociální zabezpečení spočívaly v tom, že je v takových případech přípustná analogie užitím obecné úpravy promlčení dle občanského zákoníku. Příkladem lze uvést rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 74/2016 – 28, bod 10 „(...) tyto rozpory odstranil velký senát Nejvyššího soudu, který výslovně konstatoval, že při neúplné úpravě promlčení v zákoně o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2008, je nutno použít §§ 100 až 114 občanského zákoníku z roku 1964, konkrétně § 112 (viz usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia NS ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1103/2010, č. 130/2012 Sb. rozh. civ.).“ nebo usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia NS ČR ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1103/2010 „neupravuje-li právní předpis výslovně určitou skutkovou podstatu nebo ji upravuje jen neúplně, neznamená to, že takovouto neřešenou nebo neúplně řešenou situaci nelze vyložit; kromě toho vysvětlil, že argument per analogiam legis (analogie zákona) spočívá v tom, že se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou vztáhne analogicky ustanovení zákona upravujícího skutkovou podstatu obdobnou. V návaznosti na uvedený výklad pak Nejvyšší soud uzavřel, že při neúplné úpravě promlčení v ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb. (ve znění účinném do 30. 6. 2000), je nutno aplikovat ustanovení § 100 - 114 občanského zákoníku.“
32. Posledně citované usnesení NS ČR se pak dotýká i žalobcem vznesené námitky na nemožnost stavení promlčecí doby v situaci, kdy bylo zastaveno řízení o výkon rozhodnutí. Předně třeba dát za pravdu žalované, že řízení o výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí žalobce bylo zastaveno nikoli na základě zpětvzetí návrhu žalované, ale z důvodu toho, že při soupisu věcí v bydlíšti žalobce nebyly nalezeny žádné postižitelné věci a žalovaná již následně nesdělila žádné další místo, kde se nachází věci žalobce, které by mohly být prodány. NS ČR v posledně uvedeném usnesení uvedl, že „Důvodná není ani námitka dovolatele, že za řádné pokračování v řízení nelze považovat případ, kdy výkon rozhodnutí byl zastaven proto, že oprávněná neoznačila majetek dlužníka, který má být výkonem rozhodnutí poškozen. (...) Byl-li tedy výkon rozhodnutí zastaven sice formálně podle § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tedy k návrhu oprávněné, avšak pouze (a jedině) na základě sdělení soudu, že všechny movité věci povinného již byly sepsány ve prospěch dříve nařízených exekucí, nelze takový případ kvalifikovat jako nedostatek řádného pokračování v zahájeném řízení ve smyslu ustanovení § 112 občanského zákoníku.“ S takovým závěrem se i zdejší soud plně ztotožňuje. Podle soudu je takový závěr použitelný i na nyní projednávaný případ, kdy došlo k zastavení výkonu rozhodnutí ze shora uvedených důvodů.
33. Vyjma shora popsanych žalobních námitek již žalobce v žalobě nepopsal, jakým jiným způsobem měl být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Z jeho strany tak jde spíše jen o obecný nesouhlas se zamítnutím jeho návrhu na zastavení exekuce. Krajský

soud však z listin obsažených ve správním spisu a dalších listin předložených žalobcem ověřil, jak uvedeno výše, že časové úseky, po které se stavěla promlčecí doba, odpovídají tomu, jak tyto popsala žalovaná v napadeném rozhodnutí. Z výše uvedeného pak lze uzavřít, že žalovaná nepochybila, jestliže návrh na zastavení exekuce zamítla s ohledem na to, že právo vymáhat pojistné a penále předepsané předmětným výkazem nedoplatků nebylo promlčeno. O prekluzi práva taktéž nelze hovořit, neboť pro to není jakýkoli důvod. Ani žalobce v této okolnosti svoji námitku blíže nespecifikoval.

34. Soud proto v dané věci po přezkoumání námitek žalobce konstatuje, že žalobu nepovažuje za důvodnou a ztotožňuje se s napadeným rozhodnutím žalované, kterým byl zamítnut návrh na zastavení exekuce. Soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce v řízení nebyl úspěšný. Žalované podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.
36. Ustanovené zástupkyni žalobce soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby – převzetí věci, podání žaloby a účast při jednání soudu ve výši 3 x 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. b), d) a g) advokátního tarifu; k výši odměny za každý úkon právní služby viz § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu], k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a DPH ve výši 21 %. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 12.342 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu soudu. Soud upřesňuje, že odměna byla ustanovené zástupkyni – advokátce přiznána na základě § 36 odst. 10 soudního řádu správního. Jedná se tedy formálně správně o odměnu za zastupování, resp. náhradu hotových výdajů a nikoli o přímou náhradu nákladů řízení, jak soud nepřesně uvedl při formulaci výroku rozhodnutí. Daná formulační nepřesnost však ničeho nemění na tom, že ustanovené advokátce nárok za státem na uvedenou částku vznikl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 14. října 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu